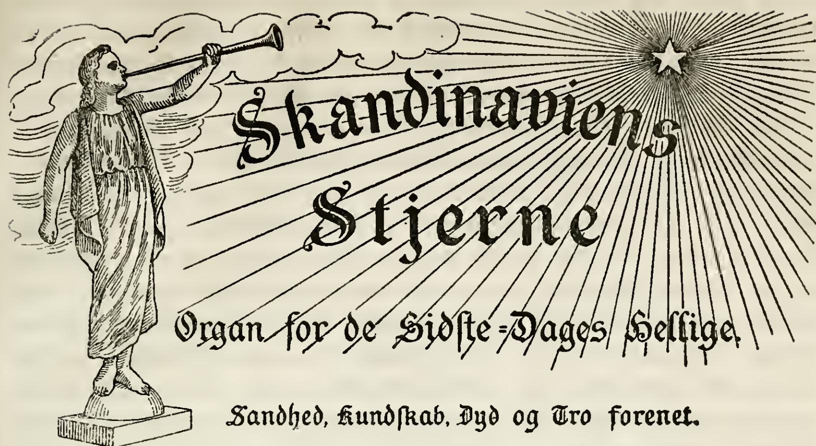

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 10	15. Maj 1906.	55. Aargang

Tale af Apostel Charles W. Penrose,

holdt ved Halvaarskonferencen i Salt Lake City, den 7. Oktober 1905.

Det er mig en Fornøjelse at beskue denne store Forsamling. Vi ere komne her fra de forskellige Dele af vor Stat, saavel som fra de omliggende Stater og Territorier, for at vi kunne samles som Sidste-Dages Hellige til Generalkonference. Jeg synes, at det har lønnet sig godt for os at gøre Rejsen hertil, der jo nok har voldet os noget Besvær. Den Aand, der har gjort sig gældende i vore Møder fra Konferencens Begyndelse, har været af en saadan Natur, at den har indgydt i os stor Glæde, Trøst og Tillid, og har forøget i vore Hjerter en Attraa efter at tjene Herren og holde hans Befalinger, samt opholde hans Tjenere, som han har beskikket til at lede og styre sin Kirkes Anliggender her paa Jorden; at vi maatte komme i en saadan Tilstand, at Herren kan gøre Brug af os i Udførelsen af hans Hensigter, i Opbyggelsen af hans Rige, i at sprede Sandhed og Retfærdighed paa Jorden og hjælpe til at berede Vejen for ham, hvis Ret er at regere over hele Jorden. Jeg er vis paa, at enhver af de tilstedeværende, der kender noget til Guds Aands Tilkendegivelser, har faaet et Vidnesbyrd i sit Hjerte om, at Herren er med sine Tjenere; at hans Kraft ledsager deres Forvaltning, og at de i Virkelighed udføre hans Gerning og ikke et blot Menneskeværk.

Ældste John Henry Smith gjorde en Bemærkning, som jeg er vis paa fandt Bifald hos alle, som hørte ham, og den trængte sig dybt ind

i min Sjæl; det var, at Herren i de sidste Dage skulde oprette et Rige, der „ikke skulde gives til et andet Folk", som ikke skulde overvindes af Verden, men skulde bestaa evindeligen; og det skulde gives „den Højestes Hellige", og de skulde eje det evindeligen. Vi forstod fra Begyndelsen af, da vi først annammede Kristi Evangelium og blev Medlemmer af hans Kirke, at denne Forjættelse havde Hensyn til det Værk, hvori vi have taget Del; at det skulde være anderledes end i tidligere Uddelinger. Vi forstod, at medens Oprettelsen af Guds Kirke og Rige i fordums Dage ikke var med Forjættelse om dets Bestandighed, og var overvunden af den Ondes Magter, saa var Kirkens Genoprettelse i de sidste Dage bestemt paa at vedvare og bestaa evindelig. Vi anvendte Profeten Esaias' Profeti angaaende det store Sidste-Dages Værk paa os selv som et Folk, nemlig at Sandheden, som Herren aabenbarede os, skulde „ikke vige fra os eller fra vor Sæd, eller fra vor Sæds Sæd fra nu og indtil evig Tid".

Vi forstod, at medens de tidligere Uddelinger kun bestod for en kort Tid, hvorefter Ugudelighed tiltog og spredte sig som en Flod over Jorden, Tidernes Fyldes Uddeling, hvilken Herren paabegyndte ved sin Tjener Joseph Smith, skulde vedvare og overvinde alle andre Magter ved at oprette et System af Sandhed og Retfærdighed paa Jorden, overvinde den Ondes Magter og fuldbyrde Guds Hensigter med hans Riges Oprettelse og vor Herre Jesu Kristi Komme for at regere som Kongers Konge og Herrers Herre. Vi forstod, at medens i forrige Tider Verdens Magter overvandt de Hellige, ville derimod i den sidste Uddeling, i de sidste Tider, Guds Rige sejre over denne Verdens Riger og Mørkets Magter, indtil Satan og alle hans Magter skulde bindes, Ondskab udryddes af Jorden og Retfærdighed indføres, og „en Konge skal regere i Retfærdighed, og Fyrsterne have Fyrstedom efter Ret".

Var ikke dette den Forstaaelse, vi havde fra Begyndelsen af vor Forening med denne Kirke? Og har Herren ikke forstærket denne Tro i vore Hjerter ved saaledes at styre sit Værk fremad, at det tiltager og spredes paa Jorden? Naar vi beskue disse Forsamlinger af Hellige ved denne Konference og saa tage i Betragtning, som saa ofte er sagt, at vi kun ere nogle Repræsentanter af Kirkens store Medlemsantal, bosiddende i de mange forskellige Verdensdele, saa kunde vi udraabe — som en Mand gjorde da Telegraflinien først blev fuldført: „Hvad har Gud gjort!" Han har bragt os ud af fjerne Lande; han har samlet os her i Bjærgenes Kamre i Opfyldelse af hvad, han forudsagde ved Profeten Joseph Smith: at førend Herrens Komme „skal Zion blomstre bag Højene og fryde sig paa Bjærgene." Zion, som har bragt glædelige Tidender, som forudsagt ved Profeten Esaias, er kommen op i Bjærgene, og som baade han og Profeten Micha forudsagde, er Guds Folk kommen

fra de fjerne Nationer. De have forsamlet sig oppe i Bjærgenes Høje. De ere komne her „for at lære Herrens Veje og vandre i hans Stier." De opbygge Herrens Hus ovenpaa Bjærgene, som Profeten forudsaa.

Nogle af Kirkens Modstandere have forsøgt at overtale nogle af de Sidste-Dages Hellige til at tro, at der paa en vis Tid i Kirkens Historie har været et stort Gab, at Kirken paa en Maade blev berøvet sin Organisation, fordi Profeten Joseph Smith tilligemed hans Broder Hyrum døde som Martyrer, fordi de forkyndte Herrens Ord og vidnede om Jesus; og at paa Grund af denne Opløsning af det første Præsidentskab blev Kirkens Organisation opløst og forkastet. Mine kære Brødre og Søstre og Venner, dersom dette var Tilfældet, da var det Haab, vi i Begyndelsen fik indpodet i vore Hjerter formedelst Kraften fra det Høje, forgæves, og Herrens Forjættelser til sin Kirke fra først af vare usande. Thi Gud erklærede, at han havde oprettet sin Kirke paa Jorden, „i de sidste Dage og for sidste Gang", og at den skulde sejre og ikke overvindes. Den Ide, at Opløsningen af et Kvorum af det hellige Præstedømme opløste hele Kirkens Organisation, er i og for sig en Taabelighed, og vilde let forkastes af enhver eftertænkende Sidste-Dages Hellig. Men I vide jo ogsaa, at der ere onde Indflydelser ude i Verden, og forskellige Aander ere gaaede ud for at forføre Menneskenes Børn. Vi, som ere Herrens Tjenere, burde være velbekendte med disse Ting, saa at vi maatte være i Stand til at bortjage Tvivl og Mistillid og forklare saadant, som kunde synes dem lidt dunkelt, der ikke tilfulde have Lyset; thi vi ere ikke alle lige stærke i Troen. Visselig tror jeg, at de Hellige, som have forsamlet sig her, ikke have den mindste Tvivlsomhed i Tanken desangaaende. Den Aand, der har gjort sig gældende her, har bevidnet dette. Den Enighed, hvormed Herrens Tjenere, der ere blevne kaldede og indsatte til at lede Guds Folk i de sidste Dage, bleve modtagne og opholdte af Forsamlingen — uden en eneste modsat Stemme — er et tydeligt Bevis derpaa. Men der er andre, som ikke ere saa godt med, som de burde være, de ere ikke oppe til Standarten, og de trænge til at opmuntres. De behøve at have disse Ting forklaret for sig, og vi burde være rede til at forklare, tydeliggøre og formane dem med al Taalmodighed, saa at de Hellige maa blive grundfæstede i deres Tro og komme til at forstaa Ting, som de i Virkeligheden ere.

Dengang Herren oprettede sin Kirke, var den, som I vide, en lille Ting. Som en af Skriverne af Mormons Bog siger: „udaf smaa Ting kommer det, som er stort." Dette er fuldbyrdet, saa vidt som Kirkens Historie er kommen. Dog er dette kun Begyndelsen til dette Sidste-Dages Værks Storhed, hvilket skal overvinde alt, hvad der er ondt og daarligt, og grundfæste Guds Rige overalt i Verden. Dengang Kirken blev organiseret, var der kun seks Medlemmer til Stede; i alt Fald var dette Antallet af dem, der deltog i Kirkens lovlige Organisation, og dersom

alle de, som dengang vare døbte, vare talte, vilde det kun blive et lidet Tal. Men Kirken voksede og Medlemsantallet tiltog. Det stemmede overens med, hvad Frelseren sagde om Guds Værk. Det kom frem ligesom Planten: først Bladet, saa Vippen og derefter det fulde Korn i Vippen. Det er en Vækst, ligesom alle Guds Værker ere, saa vidt vor Forstand kan fatte dem. Selv Verdeners Dannelse havde deres Begyndelse i et Midtpunkt, og de stadig trak til sig af Elementerne og voksede, som Gud besluttede, indtil de fuldkommede Maalet, Gud havde bestemt. Riget i de sidste Tider skulde være ligesom „Stenen udhuggen af Bjærget, som skete ikke med Hænder", hvilken skulde vokse eller tiltage i Størrelse, indtil den blev „et stort Bjærg og opfyldte hele Jorden". Den 6. April 1830 da Kirken først blev organiseret, og Profeten Joseph Smith blev anerkendt som Kirkens første Ældste, og som Profet, Seer og Aabenbarer, og Folket fik Befaling af Herren at efterkomme alt, hvad han formedelst Guds Aand og Kraft frembar — dengang var der ikke Medlemmer nok i Kirken til at organisere den i Fuldkommenhed. Den var som det lille Blad, der spirer frem af Jorden, efter Frøet er plantet; men efterhaanden, som Aarene randt hen, tog dens Medlemsantal til, og Herren gjorde Brug af de forskellige Slags Mænd og Kvinder, som sluttede sig til Kirken, til at udsprede Evangeliet og opbygge hans Rige i de sidste Dage. Herren forudsaa, at paa en vis Tid skulde tolv ordineres til Apostelembedet, at det maatte hvile paa dem at bringe Evangeliet til Jordens fjerne Lande. Og saaledes bleve de forskellige Kvorummer og Organisationer Tid efter anden Kirken tillagt. De sprang ud af den Organisation, Herren oprettede i Begyndelsen. Spiren, Formen og Kraften dertil var der allerede dengang, men den var ikke udviklet. Det tog Tid, Folk og Omstændigheder for at faa den i en saadan Tilstand, at den kunde blive fuldkommen organiseret efter Herrens Villie og Hensigt.

Først gav Herren Profeten Joseph Smith Præsidium over Kirken og Sidste-Dages Værkets Nøgler. Herren satte ham paa Prøve for at se, om han vilde staa fast, førend han gav Joseph Fylden af det hellige Præstedømmes Magt til at opbygge Guds Rige i dets Fuldkommenhed. Jeg vil læse et Vers eller to af det 28. Kapitel i Pagtens Bog, hvilket viser, hvorledes Herren ledede sine Tjenere frem i Begyndelsen, og at dette Værk skulde skride fremad gradvis. Herren gav en Befaling til Oliver Cowdery saa tidligt som i September Maaned 1830, at han skulde tale under den Helligaands Indflydelse, og at han skulde have Aabenbarelse fra Gud for sin egen Vejledning i Udførelsen af sine Pligter. Men omendskønt han var ordineret til en Apostel, dengang Joseph blev ordineret af Peter, Jakob og Johannes, skulde han dog ikke byde over ham, der var sat som Kirkens Hoved. Herren sagde: „Du skal ikke byde over ham, som er sat over dig og over Kirken. Thi jeg har givet

ham Nøglerne til de Hemmeligheder og Aabenbaringer, som ere forseglede, indtil jeg beskikker en anden i hans Sted."

Her fremsættes Muligheden for, at hvis ikke Profeten Joseph forblev trofast i alle Ting, en anden da maatte kunne beskikkes i hans Sted; og Oliver blev befalet til ikke at byde eller raade over ham, men modtage Herrens Ord, som de kom fra ham. I Pagtens Bogs 35. Kapitel — en Aabenbaring given Joseph Smith og Sidney Rigdon — siger Herren: „Og jeg har givet ham Nøglerne til Hemmelighederne af det, som har været forseglet, ja til det, som har været siden Jordens Grundlæggelse, og til det, som skal komme frem fra nu af og til min Tilkommelses Tid, hvis han forbliver i mig; og hvis ikke vil jeg sætte en anden paa hans Plads."

Denne Aabenbaring blev given i December Maaned 1830, og der er to eller tre andre givne i Kirkens tidligste Tid, medens Profeten Joseph var saa at sige paa Prøve af Herren, som gav ham Myndighed og satte ham i Stillinger, hvor han kunde blive prøvet; og han sagde: „og hvis ikke han forbliver trofast i alle Ting, vil jeg sætte en anden paa hans Plads." (Fortsættes.)

Fra San Francisco.

Et Telegram fra Oakland, Californien, dateret den 23de April beretter følgende om de Hellige i San Francisco, for hvem mange, i Særdeleshed i Utah, have følt sig meget bekymret siden den store Katastrofe fandt Sted: Præsident Joseph E. Robinson af Missionen i Californien, hvis Hovedkvarter har været i San Francisco, er nu gaaet derover fra Oakland for at see til Forflyttelsen af Mormonfamilier derfra til Oakland og for at anvise Ældsterne deres Arbejdsmarker i de forskellige Dele af Staten. Til vor store Glæde beretter Præsident Robinson, at ikke et eneste Medlem af vor Kirke har lidt mindste Skade paa Legeme, hverken ved Jordskælvet eller Branden. Ligesom med alle de andre fra Utah var det højst mærkværdigt og nok til at prise sig lykkelig over. Han siger, at det var værd at lægge Mærke til, at ikke en eneste Familie, som boede i sit eget Hjem, havde lidt mindste Skade, medens de, som lejede Hus, have mistet saa at sige alt, hvad de ejede.

Endvidere siger Præs. Robinson, at alt Bohave og Bøger, der tilhørte Missionen, blev reddet, førend Bygningen tilligemed mange andre blev sprængte for at begrænse Branden. De bleve sprængte med Dynamit i det Haab derved at standse Flammernes Fremgang. Fire Ældster er beskikkede til at forblive i San Francisco, medens de andre ere udsendte omkring i Staten.

Af de mange Tusind husvilde Flygtninge fra San Francisco ere mange ankomne til Utah, medens andre Tusind ere gaaet længere Øst eller i andre Retninger.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 118.)

De Aar Saulus var borte fra Jerusalem vare de mærkeligste i hele Verdens Historie. Ved Jordans Bredder forkyndte Johannes den Døber til Folket, at Messias var kommen. Pludselig kommer Frelseren til ham for at døbes. Han samlede omkring sig Mænd til at være sine Apostle og belærede dem til sin Tjeneste; til disse vilde han overlade sin Kirke paa Jorden. Han var den store Lærer, og ingen anden talede som han. Han forkyndte kun Guds Sandheder. I Templet i Jerusalem, ved Søkysten, paa Bjærgene i Galilæa, udgik herlige Ord af hans Mund — Indbydelsens og Trøstens Ord; men tillige Advarsel og Ve over dem som ikke vilde omvende sig, men fremturede i Synd. Han overholdt strængeligen Guds Love, men forkastede menneskelige Traditioner. Han var det eneste fuldkomne Mønster for Menneskene at efterfølge.

Han viste sin guddommelige Kraft ved de Mirakler, han udførte baade paa Elementerne og Menneskene; han befalede Vind og Hav at stille sig; vandrede paa Havet; helbredede syge; gav blinde deres Syn; døve at høre; lamme gav han Styrke; ja, han opreiste endogsaa døde. Mange troede hans Ord og saa i ham deres Frelser og sluttede sig til ham i Inderlighed. Men mange troede ham ikke, men derimod forkastede ham og hans Lærdom om Frelse. Bitre Fjender bespottede og forhaanede ham, og sagde allehaande ondt om ham, og søgte at faa ham dræbt. Blandt disse vare og Præster og Rabbiner og nogle af Nationens mægtigste Mænd. Skønt han var uskyldig blev han dog beskyldt for store Forbrydelser, og blev arresteret, og under Forestillelse af Forhør dømt til at dø paa Korset.

Da Jesus blev korsfæstet, saa det ud som hans Liv her paa Jorden var mislykket. Hans Venner, endog hans Disciple vare skuffede og bedrøvede; hans Fjender glædede sig. Men paa den tredie Dag opstod han igen. Paa et Bjærg i Galilæa, hvor han havde sagt de skulde mødes med ham, oplivedes Disciplenes Haab. Da de saa ham, tilbad de ham som den Gud og Frelser, de troede ham at være før hans Død. Fem Hundrede af hans Venner vare samlede der. De havde set hans Fjenders Magt i Jerusalem, og nu ligeledes hvor kraftesløse disses Bestræbelser vare paa at tilintetgøre ham og hans Værk ved at berøve ham Livet. Han sagde til dem: „Mig er given al Magt i Himlen og paa Jorden;" og formedelst denne Magt gav han dem denne Befaling: „Gaar derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Faderens, Sønnens og den

Helligaands Navn; og lærer dem at holde alt det, jeg haver befalet eder;" og saa giver han dem dette trøstende Løfte: „Se, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende."

Men dette var ikke Frelserens Affkedsmøde med sine Apostle og Venner. Det var i Jerusalem, hvor han bød dem at blive indtil de skulde iføres Kraft fra det Høje. Der sagde han til dem: „I skulle være mine Vidner, baade i Jerusalem og i det ganske Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende." . . „Men han førte dem hen ud indtil Bethanien, og han opløftede sine Hænder og velsignede dem, og for op til Himmelen, og en Sky tog ham bort fra deres Øjne."

Ved „Evangeliet" forstaa vi et glædeligt Budskab om Frelse ved Jesus Kristus. Som han befalede blev det ogsaa først forkyndt i Jerusalem. For en Tid var den eneste Kirke eller Menighed der, som fra først kun talte hundrede og tyve Medlemmer, men snart formerede sig til fem Tusind. De ejede ingen Kirkebygning, men drog fra Hus til Hus og holdt Bønforsamlinger, hvor de ogsaa læste udaf Skrifterne og talede om den korsfæstede og opstandne Frelser. Deres Kærlighed til ham var saa stor, at de derfor elskede hverandre og kaldtes Brødre og Søstre. De havde ikke den Gang faaet Navn af „Kristne". De besøgte Templet ved Gudstjenesten og de jødiske Fester. I mange Ting, som vare rette, gjorde de ligesom andre Jøder. De vare paapasselige i deres Adfærd, og søgte at gøre, hvad Kristus vilde, at de skulde gøre, saa at ingen kunde med Rette have noget at udsætte paa deres nye Religion. Deres Kærlighed til Frelseren og til hverandre adskilte dem fra de andre Sekter deromkring, og gjorde deres Liv mere elskværdige, deres Venskab stærkere, og deres Glæde fuldkommen.

Men de betragtedes som et besynderligt Folk, idet de troede noget, som andre Folk ikke troede, og udlagde Skrifterne paa forskellig Maade fra Rabinernes. Og det mest forunderlige var, at de troede, at Jesus, der var bleven korsfæstet som en stor Forbryder, var den lovede Messias, som Jøderne havde ventet at komme; og at han var opstaaet fra de Døde.

Halvtredssindstyve Dage efter Kristi Korsfæstelse — 10 Dage efter hans Himmelfart — blev det første store Antal Jøder tillagt den kristne Kirke. Mange vare komme fra forskellige Lande for at overvære Højtiden i Jerusalem. Der var Pilgrimme fra Tigris og Euphrates i Østen, Nilen i Ægypten, Tiberen i Italien, fra Provinser i Lilleasien, fra Arabiens Ørk og græske Øer. „De vare alle eendrægteligen tilsammen." Den Helligaand, som var lovet af Frelseren, og for hvilken de havde ventet, kom, „og de bleve alle opfyldte af den Helligaand". Apostlen Petrus holdt en mærkværdig Prædiken, bevidnende, at Jesus af Nazareth var den Herre Kristus. Tre Tusind troede hans Ord, omvendte sig fra sine Synder og bleve døbte. (Fortsættes.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Tirsdag den 15. Maj 1906

Er „Herrens Dag" nær forhaanden.

De skrækkelige Katastrofer, der i den senere Tid har fundet Sted, ja endog kun siden Aarets Begyndelse, har muligvis ledet mange til at gøre sig selv det Spørgsmaal: „Er Herrens Dag forhaanden?" Dog vil Verden i Almindelighed ikke tilregne disse Begivenheder nogen Forbindelse med Herrens Almagt, eller med Opfyldelse af hans Ord forudsagt ved hans Profeter i ældre og i nyere Tider. I at henlede Opmærksomheden paa nogle af de store ødelæggende Begivenheder, denne Slægt har oplevet, og paa nogle af Herrens advarende Udtalelser til Menneskene, er det ikke vor Hensigt at skræmme nogen til at søge Tilflugt eller Trøst hos Gud, men kun at paavise, at Herrens Ord staa fast og opfyldes i hans egne bestemte Tider, og at hans Tjenere i forskellige Tidsaldre virkelig have været inspirerede af ham til at nedskrive, hvad der laa Menneskeheden i Vente.

Som Svar paa Disciplenes Spørgsmaal om, hvad Tegn der skulde være paa hans anden og herlige Tilkommelse og Verdens Ende, sagde Frelseren blandt andet: „Ser til, at ingen forfører (forvilder) eder; thi mange skulle komme i mit Navn og sige: Jeg er Kristus; og de skulle forføre mange. Men de skulle høre Krige og Rygter om Krige. Ser til at I ikke forskrækkes, thi dette maa altsammen ske; men Enden er ikke endda. Thi Folk skal rejse sig mod Folk og Rige mod Rige, og der skal være Hunger og Pestilense, og Jordskælv her og der. Men alt dette er kun Veernes Begyndelse." (Matt. 24:4-11.) „Men om den Dag og den Time veed ingen, end ikke Himmelens Engle, uden min Fader alene. Men ligesom Noæ Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være. Thi ligesom de i Dagene før Syndfloden aad og drak, toge til Ægte og bortgiftede, indtil den Dag Noa gik ind i Arken, og de agtede det ikke, indtil Syndfloden kom og tog dem alle bort; saaledes skal og Menneskens Søns Tilkommelse være. "(Matt. 24:36-39.)

I Pagtens Bog, 5:18-20 og i 45:26-75 samt i det 87. Kapitel finde vi de samme Straffedomme aabenbarede til Profeten Joseph Smith, af hvis Profetier mange ere allerede bogstavelig og nøjagtig blevne opfyldte. Vi gengive her et Vers af det 45. Kapitel:

„Og paa hin Dag skal der høres om Krige og Rygter om Krige, og hele Jorden skal være i Bevægelse, og Menneskenes Hjerter skulle

forsmægte, og de skulle sige, at Kristus tøver med at komme indtil Verdens Ende." Læs hele Kapitlet.

I det 87. Kapitel finde vi Profetien om den store ødelæggende Borgerkrig, der fandt Sted i Amerika 28 Aar efter Aabenbaringen blev given og publiceret. Der læse vi ogsaa: „Og saaledes skulle Jordens Indvaanere sørge for Sværdets og Blodsudgydelsens Skyld; og ved Hungersnød og Plager og Jordskælv og Himlens Torden, og stærke og frygtelige Lynslag skulle Jordens Indvaanere komme til at erfare en almægtig Guds Fortørnelse og Vrede og tugtende Haand, indtil den bestemte Ødelæggelse har fuldstændigt tilintetgjort Nationerne."

Blandt de mange ødelæggende Begivenheder, der saaledes har fundet Sted, siden Joseph Smith havde disse Aabenbarelser, kunne nævnes foruden den amerikanske Borgerkrig, Krigen mellem Tydskland og Frankrig; mellem Rusland og Tyrkiet; mellem Japan og Kina; Krigen i Sydafrika; i Mellemamerika; den Spansk-Amerikanske Krig; Krigen paa Filippinerne; den frygtelige Krig mellem Rusland og Japan; og Krige paa andre Steder. Af Ødelæggelser ved Jordskælv: det paa Øen Martinique; paa Stillehavsøerne; paa Japans Øer; Vesuvius forskellige Udbrud, men især det sidste; og nu Jordskælvet i Kalifornien; saa kunne vi nævne de mange Dampskibs- og Jernbaneulykker, Mine- og Grubeulykker; Oversvømmelser ved Hav og Floder; Cykloners og Orkaners Rasen, ødelæggende mange Stæder og Byer; store Ildebrande, Skov- og Prairiebrande; Hungersnød og Pestilens, som altid følger Krig; Kampe mellem Kapitalister og Arbejdere; Barnemord og Selvmord og mangfoldige andre Ting, som kun have Ødelæggelse og Fordærvelse til Følge. Mon ikke disse ere Tegn paa, at Herrens Tilkommelse stunder til? „Herren skal lade høre sin Røst, og alle Jordens Ender skulle høre det, Jordens Nationer skulle sørge, og de, der have leet, skulle se deres Daarskab."

I de sidste 76 Aar have Herrens Sendebud til Nationerne forkyndt Kristi anden Tilkommelses Dag, som stunder til. De have søgt Adgang til alle Nationer for at forkynde et glædeligt Budskab, nemlig at Gud har planlagt Frelse for dem blandt Menneskene, som ville lytte til en Faders kærlige advarende Røst, og at han har gjort Udvej for dem til at undgaa de Straffedomme, som formedelst hans Retfærdighed maa ramme de ulydige og dem, som ligegyldig eller forsætlig fremture i deres Ugudelighed efter at være bleven advaret. Medens Veerne saaledes have taget deres Begyndelse blandt Jordens Nationer, og Herrens Tjenere udgaa med hans advarende Bud og raabe ligesom Johannes Døberen paa hin Tid: „omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommen nær", samle Guds Folk sig i Bjærgenes Kamre — Stedet, hvor Herren har tilkendegivet, at de skulde samles og opbygge et Zion — et Tilflugtssted for hans udvalgte formedelst deres Lydighed mod hans Bud og Befalinger. Der vandre de aarligen op fra fjerne Lande i Flokkevis. Der kunne

de lære mere om Herrens Veje og øve sig i at vandre bedre paa hans Stier. Der kunne de prøves som Guldet i Ilden — prøves om deres Tro er bygget paa Sand eller paa Klippen. Der kunne de oprigtige og trofaste glædes og frydes med hverandre i deres Udfrielse ved Herrens underfulde Almagt og Handlemaade med sine Børn. Der kunne de vokse og forfremmes i Kundskab om Herrens Gerning i de sidste Dage, og hvorledes de kunne opnaa en fuld Frelse og Lyksalighed i al Evighed. Der kunne de høre Profeters og Apostles Røst og føle den Aand, der besjæler Kirken og dens ledende Mænd. Der kunne de selv komme i Besiddelse af den Aand og Kraft, der gav de Hellige i fordums Tider Mod og Trøst i Lidelser og Død — Mod til at stride Livets daglige Kamp mod Synd og Fristelser, og hver Morgen og Aftenstund føle sig velsignet af Herren i Modsætning til dem, som ikke kende eller som forkaste ham. Lader os være paa Vagt, give Agt paa Tidernes Tegn og Profetiernes Opfyldelse, og som de vise Jomfruer altid være beredte paa hvad Herren har at udføre paa Jorden blandt Menneskene. F. C.

Ankomst, Beskikkelse og Afløsning. Den 9de Maj ankom følgende Missionærer fra Zion efter en gunstig Rejse, alle i god Velbefindende; de beskikkedes til at virke i de forskellige Konferencer saaledes: Peter Borup fra Eureka, Utah, og George W. Kofod fra Levan, Utah, til Bergens Konf.; William L. Larsen fra Newton, Utah, til Københavns Konf.; Peter M. Andersen fra Bearriver City, Utah, og James R. Olsen fra Manti, Utah, til Kristiania Konf.; Willard R. Lund fra Plain City, Utah, og Mathias J. Benson fra Moreland, Idaho, til Trondhjems Konference; Elias Monson fra Salt Lake City og Jacob L. Hartvigsen fra Downey, Idaho, (Beskikkelse ikke bestemt.)

Følgende Missionærer rejste efter Afløsning fra deres Missionsvirksomhed, hjem med Dampskibet Cymbric fra Liverpool den 11te Maj: Jens P. Jensen Ostrup fra Aalborg til Logan, Utah; Jasper P. Petersen fra Aarhus til Castle Dale, Utah, og Lars P. C. Nielsen fra København til Ammon, Idaho.

Et forhærdet Hjærte blødgjort.

Ældste Luther S. Foss, som virker i Nottingham Konference, melder følgende sjældne Tilfælde:

Ældste Frank Walters og jeg ankom til Coalville for omtrent fem Uger siden, og fandt Folket var meget fjendtlig stemt mod „Mormo-

nerne" og deres Religion. Nogle fortalte os, at vi kunde ikke være sikre, hvis vi opholdt os her i Byen, og vi bleve tilsidst truede med at blive kastede i en dyb Kulgrube, dersom vi ikke forlod Egnen. Bevidst om at Herren havde sendt os der, og at der var et Arbejde for os at udføre, gik vi hen til Politimesteren og forklarede ham Omstændighederne, og hvorfor vi vare komne, og bad om Tilladelse til at holde Forsamlinger paa Gaden. Godmodig svarede han: „Ja, hvis I kunne gøre Folket noget godt, saa vær saa god, gør det, og Gud velsigne eder!"

Vor første Forsamling overværedes af en stor Menneskehob, der blev endnu større, da 2 lokale Prædikanter traadte frem og kaldte os ved krænkende Navne og udspredte „Jarman"s antimormonske Traktater blandt de tilstedeværende i stor Mængde. De advarede Folket imod at høre paa os, og tilskyndede dem til at drive os ud af Byen, sigende vi var der ikke i nogen god Hensigt. Folkemængden tog til og begyndte ogsaa at drives af samme Aand som Præsterne; men vi sagde, at vi ønskede kun en halv Time, og dersom vi ikke prædikede i Overensstemmelse med Skriften, vilde vi forlade Byen. Efter at vi havde sluttet vor Tale, begyndte flere af de gamle Folk der at fortælle om det gode, vore Folk havde gjort der for tredive Aar siden, da de aabnede frie Skoler, til hvilke mange af Byens ældre Folk vare takskyldige for deres Undervisning. Derefter syntes de villige til at lytte til os, og det syntes at behage dem, da vi fortalte, at vi vilde holde Forsamlinger hver Aften paa Torvet, saafremt Vejret var gunstigt.

Den følgende Dag traf jeg een af Præsterne, som havde gjort os den ovenomtalte Modstand. Jeg gik ind til ham i hans Have, hvor han sad, og rakte ham et indbundet Eksemplar af „Lysstraaler" Traktaten og bad ham om at gennemlæse den. Men da han blev opmærksom paa, hvilken Religion jeg repræsenterede, sagde han, at Bogen var bare Løgn. Jeg sagde, at han var fejltagen deri, og om han vilde vise mig et eneste Princip af dens Indhold at være urigtigt, vilde jeg ophøre med min Virken. Han svarede kun, at saa længe han levede, vilde han stride imod Mormonismen. Derpaa bød han mig ind i sit Bibliothek, hvor han tog ned flere Bøger skrevne af Forfattere, der vare fordomsfulde og ganske ubekendte med Sandheden om Mormonerne og Evangeliet. Jeg forklarede for ham, at de onde Beskyldninger de indeholdt vare usande, og i en Samtale paa halvanden Time fortalte ham den virkelige Tilstand. Til Slutning sagde han: „Gud velsigne dig min unge Ven, jeg skal aldrig mere stride imod de Sidste-Dages Hellige. Kom og besøg mig igen; min Dør skal altid staa dig aaben". — Vore Forsamlinger ere nu vel besøgte og der er adskillige som undersøge Evangeliet. Vi haabe snart at kunne tillægge Kirken nogle oprigtige Sjæle ved Daab.

(Mill. Star.)

Foraarskonferencen i Salt Lake City.

(Holdt den 6.—7.—8. April 1906.)

Den 76de Aarskonference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, sluttedes Søndagen den 8de April, og anses at være den største Konference nogensinde holdt i Kirkens Tilværelse, hvad angaar de Forsamledes Antal; men den udmærkede sig ogsaa med Hensyn til de Rapporter, der aflagdes om Kirkens finansielle saavel som dens almindelige Forfatning, Missionsarbejdet, den herskende Enighed, den mod Autoriteterne udviste Tillid, den Interesse, der lagdes for Dagen i Forhandlingerne, og den gode Aand, der herskede fra Begyndelse til Ende. Det forløbne Aar havde været det bedste med Hensyn til Tienden, hvilket glædede de Hellige at høre. Revisionskomiteens Rapport, der roste den Akkuratesse, hvormed Regnskaberne over alle Kirkens Indtægter og Udgifter førtes, var behagelig at lytte til, og den Bekendtgørelse, at ikke en eneste Dollar af Tienden var bleven brugt for Kirkens almindelige Autoriteters Omkostninger, var ligesaa forbavsende for Kirkens Kritikere, som tilfredsstillende for de Hellige. De Instrukser, der blev given, vare praktiske og kraftige som ogsaa ligefremme og alvorlige. Fra Indledningstalen af Præsident Joseph F. Smith til Slutningstalen af Præsident Francis M. Lyman var Talernes Ytringer ledsagede af en kendelig Inderlighed, der ogsaa fandt Genklang hos den uhyre Masse af Tilhørere. Sangen og Musikken var som sædvanlig udmærket og glædesbringende. Børnekorets Sang med Solo og Kvartet, saavel som Korsangene og Orgelets dejlige Harmonier, alt var i høj Grad prisværdigt og meget paaskønnet.

Ved Konferencens første Møder var det store Tabelnakkel fuldt fra Gulv til Loft. Mængden tiltog efterhaands til den umaadelige store Bygning ikke kunne rumme den, og Søndag Morgen blev derfor Assembly Hall aabnet for en Overflodsforsamling, og var snart pakfuld alle Vegne. Om Eftermiddagen vare ligeledes begge Huse aldeles opfyldte af Menneskehoben, og Tusinder kunde ikke komme ind i nogen af dem, hvorfor der tillige holdtes en interessant Forsamling under aaben Himmel med en stor Kreds af Tilhørere.

Kirkens almindelige Autoriteter blev ved Afstemning opholdt uden en eneste modsat Stemme. Mange Gisninger vare udgaaede fra Individer og Aviser, der ikke i mindste Maade havde at skaffe med disse Ting, om hvem der nu vilde blive valgte til at indtage visse ledige Pladser i Kirkens Raad. Som sædvanlig traf saadanne meget langt fra Prikken, og fremviste disse Forudseeres Daarskab og Mangel paa Kundskab om Kirkens Handlemaade og Disciplin. Apostel Marriner W. Merrills Bortgang ved Døden — en hengiven og modig Stridsmand i Kampen mod

Synd og Vantro — lod en Plads ledig i de tolv Apostlers Raad, og afdøde Ældste Christian D. Fjelsted, der ligeledes var en trofast og dygtig Guds Tjener, lod en Plads ledig i det første Raad af Halvfjerds. Disse Pladser bleve fyldte ved Udnævnelse af Ældste George F. Richards som en Apostel, og Charles H. Hart som een af de Syv Præsidenter over Halvfjerds.

Præsident Lyman bekendtgjorde, at Ældsterne John W. Taylor og Matthias F. Cowley havde indsendt deres Afstaaelse fra Embedet som Medlemmer af de tolv Apostlers Kvorum, grundet paa Uenighed med deres Brødre i Kvorummet angaaende Ting af Vigtighed, og at deres Afstaaelse var antaget den 28. Oktober 1905. Denne Bekendtgørelse vakte stor Forbavselse blandt de tilstedeværende, thi det var ikke før bekendtgjort for Menigheden. Ingen brød sig om at tilfredsstille Uvedkommendes Videbegærlighed, eller give Ufredsstiftere Anledning til at beskylde Kirken for, at det var gjort for at virke paa den verdslige Undersøgelse, der har fundet Sted. Afstaaelserne bleve fremlagte for de Tolvs Raad, antaget og anmeldt for det første Præsidentskab. Udenfor de præsiderende Autoriteter vedkom det kun Generalkonferencen at behandle Spørgsmaalet. Det var bedrøveligt, at dette Skridt maatte tages, og det toges under enstemmigt Bifald, men med stor Bedrøvelse. De ledige Pladser bleve fyldte ved Udnævnelse af Orson F. Whitney og David O. Mc. Kay. Til at fylde den Plads i Historieskriverens Stab, der blev ledig ved Ældste Whitneys Fratræden, blev Joseph F. Smith, jun., som har været en dygtig Arbejder paa Kontoret, indsat. Alle de for Konferencen foreslaaede Autoriteter bleve enstemmig antagne og opholdte. Ved hver enkelt Afstemning løftede ti Tusind Medlemmer sin højre Haand, og ingen Haand saas at løfte sig som Tegn paa modsat Mening. Det var et behageligt Skue, og de nye Embedsmænd bleve paa det hjerteligste gratulerede af deres store Vennekreds. At de vare vel skikkede til deres nye Embeder er almindelig anerkendt. En særdeles Interesse, Begejstring og Glæde herskede gennem hele Konferencen. Sidste-Dages Hellige kom strømmende ind fra alle Kanter, fra Kanada til Mexiko, fra de fjerne Steder i Østen til Californien og den nordlige Stillehavskyst. Vejret var dejligt, og Tjenesten paa Jernbanerne fortræffelig. Endskønt Landevejene vare noget opblødte af den megen Regn og Sne, der var falden kort før Konferencen, ankom dog de rejsende hertil uden megen Besvær og følte sig vel belønnede for Umagen.

Udsigterne for Kirken ere herlige, og vi imødese et lykkeligt Aar med Hensyn til det timelige. Den Aand, der gør sig gældende blandt de Hellige, tyder til Fremgang og et fornyet Forsæt til at øve Retfærdighed. Præstedømmets Organisation, saavel som de forskellige medvirkende Foreningers, ere i en udmærket Forfatning. Deres Fremgangsmaader ere mere intelligente og systematiske end nogensinde før. Enig-

hed og Venskab hersker paa alle Sider. Uddannelse sættes stor Pris paa og understøttes. De Hellige fryde sig over Guds Godhed og hele Kirken er fuld af Liv og Lyst, Tro og Kærlighed til Herren og Brødrene. Konferencen, som nu er sluttet har sat nyt Liv i Sidste-Dags-Værket, og vi kunne tillidsfuldt skue hen i Fremtiden og forvente herlige Resultater af den store Sammenkomst af Hellige i April 1906.

(Deseret News).

Foraarskonferencen i Aalborg.

Konferencen holdtes i de Helliges Forsamlingssal, Nørregade 13, og tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 14. April Kl. 8. Den præsideredes over af Konf. Præs. J. P. L. Breinholt. Ialt 30 Missionærer fra Zion overværede Møderne, blandt hvilke var Missionspræs. J. M. Christensen og Secretær G. M. Jørgensen, Præsident Joseph L. Petersen og Hustru fra Aarhus Konference. Den aabnedes med Sang og Bøn, og Præs. Breinholt bød de forsamlede velkommen. Rapporter om Grenenes Tilstand aflagdes af følgende Forstandere: C. P. Larsen, Ribe Gren; George Sørensen, Frederikshavns Gren; Anders Frederiksen, Hjørring Distr.; Ole P. Petersen, Brønderslev Gren; F. W. Christensen, Halvrimmen Distr.; J. P. Jensen Ostrup, Hadsund Distr. og N. Chr. Simmonsen, Aalborg Gren. Af den samlede Rapport fremgik, at der var Fremgang og mange Venner vundne. Mange velbesøgte Møder vare holdte, og Udsigterne vare lovende for Værkets Fremme. Præs. Breinholt udtalte sig tilfreds med Arbejdets Udfald ifølge Rapporterne og ønskede, at Guds Velsignelse maatte hvile paa Herrens trofaste Tjenere, samt paa de Hellige og alle vore Venner.

Missionspræsident J. M. Christensen udtalte sin Glæde over at høre saa gode Rapporter som disse. Hvis Menneskene kendte „Mormonismen", vilde de aabne deres Døre for dens Budbærere. Han forklarede hvorledes siden sidste Konference et Forslag paa at købe en Byggegrund og opføre et Forsamlingshus i Aalborg var indsendt til Kirkens Præsidentskab og havde vundet deres Bifald, og den forlangte Pengesum for dette Øjemed var tilsendt. Byggegrunden er købt og Tegningen antaget, og saaledes haabes det at kunne afholde den næste Konference i vort eget Hus. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 10 holdtes en S. S. Konference i Good Templars rummelige Sal, hvor ogsaa de efterfølgende Konferencemøder holdtes. Efter Sang og Bøn aflagdes Rapporter fra de forskellige Søndagsskoler, hvoraf det vistes, at 102 S. Skolemøder var holdt. Elevantallet var 137, hvoraf 77 ikke tilhøre Samfundet; der var 21 Funktio-

nærer i Skolerne; gennemsnitlig Overværen 104. Det vistes, at Skolerne gøre god Fremgang, Børnene lære Guds evige og ophøjende Sandheder, og Lærerne have Glæde i deres Arbejde. Rapporterne vare tilfredsstillende og et udmærket Program blev udført af Aalborg Søndagsskoles forskellige Klasser. Ældste J. M. Jørgensen og Præs. J. M. Christensen gjorde nogle Bemærkninger og opmuntrede alle Deltagere i det gode Arbejde til Fortsættelse af samme. Skolens Funktionærer foresloges til Opholdelse og vedtoges enstemmigt.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 fortsattes Konferencen. Efter Sang og Bøn og indledende Bemærkning af Præs. Breinholt talede Ældsterne James C. Jensen, Geo. Sørensen, Joseph L. Petersen, F. T. Samuelsen, G. M. Jørgenseu og Søster J. L. Petersen. Evangeliets Principper, dets Gengivelse og Fremadskriden omhandledes og kraftige Vidnesbyrd aflagdes om dets Guddommelighed. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Kl. 8 Søndag Aften fortsattes Konferencen begyndende med Sang og Bøn. Tiden afbenyttedes til Evangeliets Forkyndelse og Stadfæstelse af „Mormonismens" Sandheder af Ældsterne C. P. Larsen, J. P. L. Breinholt og Præs. J. M. Christensen. Sluttedes med Sang og Taksigelse.

Mandag den 16. Kl. 10,30 og Kl. 3 afholdtes Møder af Præstedømmet, hvor Missionærerne aflagde Rapporter om deres Virksomhed i Grenene siden sidste Konference. Af disse fremgik, at der var omsat 19,484 Skrifter og 3,127 Bøger; holdt 6,636 evangeliske Samtaler; 8 tillagt Kirken ved Daab; 7 ordinerede; 7 Børn velsignede; 16 emigrerede; 1 død. I disse Møder talede Præs. J. M. Christensen opmuntrende til Missionærerne og gav dem nyttige Instrukser. Mandag Aften Kl. 8 fortsattes Konferencen og begyndtes med Sang og Bøn. I dette Møde foresloges Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse af de Hellige, og hvert Forslag blev enstemmigt vedtaget. Ligeledes opholdtes Missionens Autoriteter og Funktionærer i de forskellige Stillinger, de indehave. Missionærerne beskikkedes til at virke som følger: J. P. L. Breinholt som Konferencens Præsident og N. C. Simonsen som Sekretær samt Forstander over Aalborg Gren med Orson J. Olsen, Joseph S. Hansen og Charles C. Nielsen som Medarbejdere, Adr. Nørregade 13. I Halvrimmen Distr. F. W. Christensen og Charles Andersen, Adr. Halvrimmen. I Hadsund Distr. N. P. Andersen og Joseph H. Steffensen, Adr. Chr. J. Jensens Enke, Hadsund. I Ribe Gren, Orson Poulsen, Forst. og C. P. Andersen, Adr. Grønnegade, Ribe. I Brønderslev Gren, Ole P. Petersen, Forst. og James C. Nielsen og Andrew Steffensen, Adr. Algade, Brønderslev. I Frederikshavns Gren, N. C. Jensen, Forst., N. Chr. M. Andersen, Hjørringvej 6; Hjørring Distrikt blev organiseret til en Gren med Ældste Andrew Fredriksen som For-

stander og James R. Petersen og C. J. Olsen som Medhjælpere: Adr. Toftegade 10, Hjørring. Ældsterne N. C. Jensen, C. J. Olsen og Præs. J. M. Christensen talede til de forsamlede og glædede sig med de Hellige i de dyrebare Ting, de havde annammet. Konferencen sluttedes efter Afsyngelse af en Salme med Bøn.

Ungdomsforeningen holdt et Konferencemøde Tirsdag Aften Kl. 8, og Onsdag Aften holdt den kvindelige Hjælpeforening et Møde, hvor der gennemførtes et godt Program, og en Tombola til Hjælp for de Fattige. Alle Møderne vare vel besøgte, og en god Aand gjorde sig gældende, hvorved alle følte sig opbyggede, og de Hellige styrkedes i deres Tro, og ville med fornyet Iver stræbe fremad og tjene Herren.

N. Chr. Simonsen, Skriver.

Missionærernes Rapport for April 1906.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
J. P. L. Breinholt	Aalborg	20	2527	325	2569	903	85	4		3
Joseph L. Petersen	Aarhus	19	3945	502	3488	881	99	6	6	
Niels L. Lund	København	19	3495	390	3871	633	57			
Adolph M. Nielsen	Bergen									
Gilbert Torgerson	Kristiania	25	5857	1412	7146	1783	140	14		1
Nils Evensen	Trondhjem									
Totalsum for Missionen		83	15824	2629	17074	4200	381	24	6	4

Bemærk. Skønt vi ventede til det allersidste Øjeblik paa at faa Meddelelse fra Bergen og Trondhjem Konference, kom den os dog ikke i Hænde, hvorfor vor Maanedsrapport ikke er fuldstændig. Det haabes, at Vedkommende vil indsende Rapporten tidligere herefter.

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).